

Cioclii Apocalipsei – de Eliana Popa

Voi ce stați pe la tribune și în jilțul guvernării,
Voi ce vă hrăniți orgolii doar din lacrimile Țării,
Slugi vândute altor neamuri, cioclii veacului ce moare,
Zornăiți în pungi arginții, îmbuibăți pe-a noastră jale.

Răsfoind prin cartea lumii, citesc pagini de milenii
Strâng în tolbă adevăruri de prin cronicile vremii,
Văd tirani ce varsă sânge, voievozi ce-adus-au pace,
Dar prin voi, ca niciodată, răul firele își toarce.

Ne-ați vândut pământ și codrii, toată zestrea milenară,
Ne-ați ucis și bucuria, ați pus doliu peste Țară.
Pleacă fiarele din codru, de durere toate gem,
Și asupra voastră cade al străbunilor blestem.

Căci în cugetele voastre numai e nimica sfânt,
Pervertire și minciuna și în fapte și-n cuvânt.
Nu sunteți decât paiațe, pe sub hainele cu ștaif,
Ochii voștri n-au lumină, sufletul vă e bolnav.

Iar din sufletele pure, astăzi vreți să smulgeți crinii,
Și în templul curăției, să-nflorească măcăcinii.
Să pătați tot ce-i candoare, toate florile de Har
Însă nu puteți Lumina, voi să puneți stăvilari!

**Cioclilor apocaliptici, plini de-a iadului duhoare,
Ne batjocoriți credința și chivotul din altare!
Ne-ați ucis cu nepăsare și bunicii și părinții,
Ne-ați îngenuncheat sub biruri și ne-ați pus sub pază sfinții.**

Trădători de Neam și Țară, ca păduchii stând în frunte,
N-auziți pe Mihai-Vodă, greaua-și bardă cum ascute?
Ascultați cum cântă lemnul! Vlad Drăculea vine-acușa,
Nu simțiți pe sub izmene, cum vă gădilă țepușa?...

Bravi cărmaci aveam pe vremuri, însă azi domnesc mișeii,
Rup bucăți din trupul Țării, precum hienele și leii,
Însă va-nvia dreptatea, Neamu-acesta s-o trezi
Și în groapa ce ne-o sapă, oasele le-or putrezi!

Vreau ca pana mea săracă, cântul lui Tirteu să fie,
Sufletul acestei Nații să-l ridice, să-l învie,
Și de-o fi să mă doboare, brațul fiarei de ATEU,
Iau cu mine plânsul țării și îl duc lui DUMNEZEU.